

Arrest

nr. 150540 van 7 augustus 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2015 bij faxpost heeft ingediend om de nietigverklaring en, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 augustus 2015 tot teruggedrijving (bijlage 11) alsook van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 4 augustus 2015 tot nietigverklaring van het visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2015 om 15u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MANZANA die loco advocaat B.I. AYAYA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 augustus 2015 wordt de verzoekster door de grensinspectie op de luchthaven te Zaventem staande gehouden, komende uit Kinshasa.

Op 4 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot teruggedrijving.

Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster op 4 augustus 2015, onder de vorm van een bijlage 11, ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“(…) op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen en legt een toeristisch reisplannetje voor. Buiten het Atomium kent ze geen enkele bezienswaardigheid vermeldt op de planning. Voor haar voorgenomen verblijf van 30 dagen (terugkeerticket dd. 04.08.2015) kan ze geen enkele toelichting geven omtrent enige activiteiten.

Betrokkene legt een hotelreservatie voor van het “Atlas” hotel in Brussel (België) van 03.08.2015 tot 02.09.2015. Bij contactopname van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met het hotel blijkt er geen reservatie op naam van betrokkene te bestaan en nooit één te zijn gemaakt. Uit de gegevens van het “VisaNet” blijkt dat bij de visumaanvraag de niet bestaande hotelreservatie werd voorgelegd. Deze reservatie heeft betrokkene bij haar visumaanvraag dvoorgelegd ter staving van de aanvraag.”

Op 4 augustus 2015 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot intrekking van het visum. Ook deze beslissing werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 2 augustus 2015. Het betreft de tweede bestreden beslissing.

Op 4 augustus 2015 neemt de gemachtigde ook een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Deze beslissing maakt echter niet het voorwerp uit van de onderhavige vordering

2. Over de rechtspleging

2.1. In haar verzoekschrift kiest de verzoekster voor het Frans als proceduretaal. De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p737).

De zaak moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren. De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

2.2. Onder een punt C. in het verzoekschrift alsook in het petitum ervan, vraagt de verzoekster dat de Raad zou bevelen dat de door de grenspolitie in beslag genomen documenten haar worden terug gegeven.

Samen met de verweerder in de nota met opmerkingen wijst de Raad er op dat hij te dezen enkel een annulatiebevoegdheid heeft. Overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doet hij slechts uitspraak over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Het gevraagde gaat de rechtsmacht van de Raad te buiten en moet dan ook worden afgewezen.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wat de beslissing tot nietigverklaring van het visum betreft

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder op dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot nietigverklaring van het visum.

De Raad treedt de verweerder bij waar hij aangeeft dat de beslissing van 4 augustus 2015 tot nietigverklaring van het visum niet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet als volgt bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben, waarvan de tenuitvoerlegging bovendien imminent is.

Artikel 39/84, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet voorziet immers in duidelijke bewoordingen dat de vreemdeling die het voorwerp is van een “verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel” waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, de schorsing van de tenuitvoerlegging kan vorderen van “deze maatregel”. Het strookt dan ook niet met de duidelijke bewoordingen van de wet dat een vordering tot schorsing volgens de bijzondere procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden aangewend ten aanzien van een beslissing die niet als een verwijderings- of een terugdrijvingsmaatregel kwalificeert.

De beslissing tot nietigverklaring van het visum maakt, anders dan de eerste bestreden beslissing die onmiskenbaar een terugdrijvingsmaatregel is, op zich echter geen verwijderings- noch terugdrijvingsmaatregel uit. De onderhavige vordering is dan ook niet ontvankelijk in de mate dat ze gericht is tegen de beslissing van 4 augustus 2015 tot nietigverklaring van het visum.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd, werden door de verzoekende partij geen opmerkingen gemaakt over de niet-ontvankelijkheid van de vordering wat de tweede bestreden beslissing betreft.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid kan worden aangenomen.

In de mate dat zij gericht is tegen de beslissing van 4 augustus 2015 tot nietigverklaring van het visum, dient de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook te worden verworpen.

Bijgevolg kan de Raad het tweede middel, dat exclusief is gericht tegen de voornoemde beslissing, niet onderzoeken.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de beslissing tot terugnrijving

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekster zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

De verzoekster voert tegen de beslissing tot terugnijving een enig middel aan. Zij beroept zich dienaangaande op een schending van de artikel 2, eerste lid, 2° en artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. In het betoog ter ondersteuning van het middel maakt de verzoekster tevens gewag van een manifeste beoordelingsfout.

4.3.2.1. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“ L'article 2,1°,2° prévoit en substance que « est autorisé à entrer dans le Royaume l'étranger porteur : 2° soit d'un passeport valable ou d'un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa, valable pour la Belgique, apposé par un représentant diplomatique ou

consulaire belge ou par celui d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique » (souligner par la requérante).

Dans le cas de la requérante, elle est porteuse d'un passeport valable revêtu d'un visa valable pour l'entrée au territoire belge, délivré par l'ambassade de Belgique à Kinshasa qui a procédé à l'examen minutieux des documents requis. La requérante bénéficie donc d'une autorisation d'entrée en Belgique conforme à ce que la loi belge exige ;

Qu'au regard des documents de la requérante, le refus d'accès est injustifié et illégal ;

Attendu qu'aucune remarque n'a été relevée quant à l'authenticité du passeport. Le visa a été délivré en respectant les exigences de la partie adverse en matière de visa.

Qu'au regard du dossier du requérant, l'Office des étrangers qui avait donné instructions, après avoir vérifié les pièces et la crédibilité de la requérante, pour qu'un visa soit apposé dans son passeport ne peut revenir sur sa décision sans commettre une erreur manifeste d'appréciation ce qui rend la décision de refoulement illégale ;

Qu'aucune disposition légale n'autorise le Secrétaire d'Etat à l'Asile et à la Migration ou son délégué à procéder, une fois le visa apposé, à des contrôles a posteriori des éléments ayant servi à l'octroi du cedit visa.

Qu'en refusant l'accès au territoire, alors que la requérante est en possession de son passeport revêtu d'un visa valable, l'Office des Etrangers a violé l'article 2 de la loi sur les étrangers ;

Attendu que le délégué du Secrétaire d'Etat motive sa décision de refoulement en se basant sur l'article 3 alinéa 1er, 3° de la loi sur les étrangers, soit que le but du voyage de la requérante était le tourisme et sur ce, elle n'a pas apporté les plans et les sites touristiques à visiter, en dehors de l'Atomium et cela pour son séjour de 30 jours en Belgique.

Alors que la requérante a produit les documents nécessaires relatifs aux sites à visiter, notamment, les prospectus de l'Atomium de Bruxelles et Madame Indiqué au Policier qu'elle avait de la famille sur le territoire qui devait la servir de guide pour les autres sites touristiques à visiter.

Que l'article 3,3° de la loi du 15 décembre 1980, visé, prévoit en substance que « Sauf dérogation prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants :

.....

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions requis par l'article 2 » ;

Que cette disposition doit être lue en combinaison avec l'article 2 de la même loi des étrangers. Or, les documents dont parle l'article 2, sont le passeport valable ou un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa apposé par les autorités consulaires belges.

Que ces documents ont été présentés par Madame KINGU à l'officier de Contrôle aux frontières.

Qu'en ce qui concerne les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé. L'objet principal du voyage étant le tourisme en Belgique, la requérante avait une réservation d'hôtel et la preuve qu'elle dispose des moyens de substance suffisant pouvant couvrir les frais occasionnés par le séjour.

Que sur ce point, l'article 3,3° de la loi du 15 décembre 1980 ne peut lui être appliqué sinon on ne comprendrait pas la raison de l'application de cette disposition à l'étranger qui remplit les conditions requis par l'article 2.

Que les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour sont notamment la réservation de l'hôtel faite via l'agence de voyage de Kinshasa et les prospectus de sites touristiques à visiter. Quant aux conditions de séjour, il ressort de l'article 2 de la précitée que les conditions requises par l'article 2 sont le passeport valable et un visa d'entrée apposé par les autorités consulaires. Outre ses conditions, la requérante dispose des moyens financiers suffisants pouvant couvrir les frais de son séjour et elle possède un billet d'avion Retour.

Qu'à supposer que la réservation de l'hôtel faite via l'agence de Kinshasa n'aurait pas été retenue, quod non, la requérante dispose des moyens de substance suffisant pour se payer un autre hôtel. La Belgique n'est pas en crise d'hébergement hôtelier ;

Que des déclarations de la requérante au Policier, il a été dit que son hébergement allait se faire dans un hôtel et la visite touristique allait se faire à l'aide de la famille établie en Belgique.

La décision d'empêcher la requérante d'entrer en Belgique et de la refouler est donc illégale, en ce qu'elle ne tient pas compte des éléments produits au moment de l'interpellation. Les décisions ne cadrent pas avec le pouvoir d'appréciation discrétionnaire de l'administration qui dépend de son opportunité, échappant ainsi au contrôle du Conseil. Les conditions légales prévues dans la loi ont été accomplies par la requérante"

4.3.2.2. De verzoekster stelt dat zij alle nodige documenten heeft voorgelegd op het moment dat zij bij de grenspost werd staande gehouden. De verzoekster meent dat haar de toegang tot het grondgebied, gelet op artikel 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, niet kon worden geweigerd omdat zij over een geldig visum beschikte dat is afgeleverd door de Belgische ambassade te Kinshasa. Daarenboven zou zij beschikken over voldoende financiële middelen om haar verblijfskosten te betalen en heeft zij een terugkeerticket. De verzoekster betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de instructies heeft gegeven om het visum af te leveren zodat zij op deze beslissing niet meer kan terugkomen zonder een manifeste beoordelingsfout te maken.

Artikel 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

(...)

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt."

Artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;"

De Raad wijst er op dat artikel 3, tweede lid van de vreemdelingenwet verder bepaalt *"Wanneer de vreemdeling die moet worden teruggedreven houder is van een geldig visum, leggen de met grenscontrole belaste overheden het geval ter beslissing voor aan de Minister of diens gemachtigde. Wordt de toegang tot het grondgebied geweigerd, dan annuleren zij het visum en drijven zij de vreemdeling terug."*

Het is dan ook duidelijk dat de verzoekster, uit het loutere feit dat zij bij haar aanbieding aan de grensdoorlaatpost in het bezit was van een geldig visum, geen verwachting kan putten dat haar toegang tot het grondgebied niet meer zal worden gecontroleerd zoals voorzien in artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet en dat zij zodoende niet zou kunnen worden teruggedreven.

De bepaling van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, *Parl.St. Kamer*, 1995/96, nr. 364/1, 100) worden gelezen in het licht van de Schengen reglementering. Uit artikel 7 van de verordening (EG) 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodel), blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staat. Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontnemen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, laat de vreemdelingenwet (met name artikel 3 van de vreemdelingenwet en *in casu* meer bepaald artikel 3, eerste lid, 3° van deze wet) wel degelijk toe dat de elementen die tot het toekennen van het visum hebben geleid, opnieuw worden beoordeeld bij het overschrijden van de Schengengrenzen.

4.3.2.3. Het gegeven dat de verzoekster in het bezit was van voldoende financiële middelen om haar voorgenomen verblijf te bekostigen, doet hieraan geen afbreuk. Dit gegeven staat overigens ook niet ter betwisting. De gemachtigde heeft immers geenszins geoordeeld dat de verzoekster niet over de nodige financiële middelen beschikt (*cf.* artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet), doch dit impliceert nog niet dat de verzoekster niet kan worden teruggedreven wanneer, zoals *in casu*, wordt vastgesteld dat zij niet in het bezit is van documenten die het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (*cf.* artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet).

Verder wijst de Raad er op dat de eerste bestreden beslissing, genomen in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, berust op de volgende feitelijke overwegingen:

“Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (...)

Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen en legt een toeristisch reisplannetje voor. Buiten het Atomium kent ze geen enkele bezienswaardigheid vermeldt op de planning. Voor haar voorgenomen verblijf van 30 dagen (terugkeerticket dd. 04.08.2015) kan ze geen enkele toelichting geven omtrent enige activiteiten.

Betrokkene legt een hotelreservatie voor van het “Atlas” hotel in Brussel (België) van 03.08.2015 tot 02.09.2015. Bij contactopname van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met het hotel blijkt er geen reservatie op naam van betrokkene te bestaan en nooit één te zijn gemaakt. Uit de gegevens van het “VisaNet” blijkt dat bij de visumaanvraag de niet bestaande hotelreservatie werd voorgelegd. Deze reservatie heeft betrokkene bij haar visumaanvraag dvoorgelegd ter staving van de aanvraag.”

De verzoekster betwist niet dat zij buiten het Atomium, geen andere enkele bezienswaardigheid kent die wordt vermeld op haar reisplannetje dat ze bij zich had. Deze vaststellingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier, met name het politieverlag van 4 augustus 2015. Uit dit politieverlag blijkt tevens dat de verzoekster verklaarde voor toeristische doeleinden naar België te komen. Zij maakte weliswaar melding van haar broer in België, doch uit het politieverlag blijkt – in tegenstelling tot hetgeen thans wordt voorgehouden, dat de verzoekster verklaard zou hebben dat haar Belgische familie haar zou gidsen bij haar toeristische bezoek.

Het blijkt tevens dat en het staat buiten betwisting dat de verzoekster een hotelreservatie voorlegde van het hotel “Atlas” in Brussel. De verzoekster biedt geen verklaring voor het feit dat de politiediensten, na contact name met dit hotel, te weten kwamen dat er bij dit hotel geen reservatie op naam van de verzoekster was en er ook nooit één werd gemaakt. Waar de verzoekster thans stelt dat zij voldoende middelen heeft om een ander hotel te bekostigen, gaat zij voorbij aan het feit dat zij ter staving van haar verblijf de hotelreservatie bij hotel Atlas heeft voorgelegd en dat zij aan de politiediensten blijkens het politieverlag op geen enkel ogenblik te kennen heeft gegeven dat zij een in ander hotel zou verblijven. Bovendien verduidelijkt de verzoekster ook in het onderhavige verzoekschrift niet in welk ander hotel zij dan wel zou verblijven. De vaststelling van de gemachtigde dat de verzoekster geen documenten heeft voorgelegd die haar verblijfsomstandigheden staven, blijft dan ook overeind.

De in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen vinden steun in het voorliggende politieverlag van 4 augustus 2015. Gelet op de boven genoemde anomalieën in verzoeksters verklaringen, het niet-betwiste gegeven dat zij geen geldige hotelreservatie heeft voorgelegd en de onwetendheid die zij vertoonde omtrent haar toeristische doeleinden, kan op het eerste gezicht niet worden besloten dat de gemachtigde in kennelijke onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de artikelen 2, eerste lid, 2° en 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet is *prima facie* niet aangetoond. Een manifeste beoordelingsfout evenmin.

4.2.3.4. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, niet ernstig.

4.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV, om tot schorsing bij

uiterst dringende noodzakelijkheid van de eerste bestreden beslissing over te gaan.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de beslissing van 4 augustus 2015 tot terugnrijving te verwerpen.

4.5. De vordering dient bijgevolg, in zijn geheel, te worden verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verwerpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr.A. DE BONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

C. DE GROOTE